

ються визначеними суб'єктами, а це викликає об'єктивну потребу в особливому рівні нормативної регламентації — у процесуальному праві.

По-перше, договір виступає як специфічний засіб реалізації державної виконавчої влади. Він: а) виникає в сфері реалізації державної виконавчої влади в зв'язку і з приводу реалізації державним органом наданих йому виконавчо-розпорядницьких повноважень і б) спрямований на конкретизацію відповідних адміністративно-правових норм або актів правоприменительної діяльності державних органів [3, 144]. Саме ці два моменти і визначають правову природу адміністративного договору, а також і зміст його як специфічного засобу управлінської діяльності державних органів виконавчої влади. Коли суб'єкти керування якимись окремими сторонами своєї діяльності виявляються юридично рівними, тоді і виникає питання про необхідність цілеспрямованої координації їх роботи. Договір додає певну стабільність, гласність і наочність ієрархічним державним відносинам. Він відіграє стимулюючу роль в управлінській діяльності органів державної виконавчої влади.

По-друге, укладення адміністративного договору — діяльність, пов'язана з здійсненням операцій, які регламентовані нормами права. Сутність даної ознаки полягає в тім, що при укладанні адміністративного договору необхідно використовувати норми як адміністративного, так і цивільного права, причому не тільки матеріального, але і процесуального. Отже, спочатку визначається характер договору, а потім — оптимальний порядок досягнення юридичного результату. Прикладом може послужити процедура укладання адміністративного договору змішаного типу: ст. 8 Закону України від 24 січня 1997 року “Про державний матеріальний резерв” [4, 112].

По-третьє, адміністративний договір — це юридична форма діяльності уповноважених суб'єктів. Діяльність державних органів виконавчої влади зі здійсненням управлінських функцій визначається в інтересах осіб, що виступають “споживачами благ” цього процесу. Однак безпосередньо договірною процедурою реалізується уповноваженими на таку діяльність суб'єктами, як державними органами, посадовими особами, органами місцевого самоврядування так і суб'єктами з делегованими повноваженнями. Так, державні службовці беруть участь у договірному процесі при здійсненні своїх посадових повноважень. Посадові особи підприємств, у тому числі і недержавних, мають також право на договірні відносини з державними органами виконавчої влади.

По-четверте, процедурно-процесуальна регламентація — це результат об'єктивної потреби договірних відношень. Управлінська діяльність державних органів виконавчої влади в силу своєї особливої складності, як у чинних діях, так і при досягненні результатів, має потребу в забезпеченні цілим рядом гарантій. Невипадково адміністративному договору характерна чітка і всебічна процедурна регламентація, що забезпечує з одного боку, ефективність діяльності уповноважених суб'єктів, а з іншого боку — атмосферу сприяння учасникам процесу, що зацікавлені в його результатах.

Звертання до принципів і ознак, що розкривають сутність і специфічні особливості адміністративного договору, дозволяють твердити, що договір є класичним засобом управлінської діяльності державних органів виконавчої влади. З огляду на зростаючу роль засобів і методів реалізації державної виконавчої влади, що визначають технологію реалізації державного управління, необхідне подальше загальнотеоретичне вивчення адміністративного договору в процесі його практичної апробації.

Література

1. Відомості Верховної Ради України. — 1997. — № 13. — Ст. 112.

